

Szávay István
Mikulás

Mély álmából riadt fel a Mikulás.

Szemében halványan tükröződött a hold fénye, miközben zavaros fejjel csúszott vissza a valóságba. A verejtékétől rátapadva hínárként fonta magát a teste köré az ágynemű. Régóta nem aludt már ilyen nyugtalanul.

Percekbe is bele tellett, mire nagy nehezen sikerült kiszabadulnia a szorításból. Az ágygal szemközti ablakon át a távolból az esthajnalcsillag fénye derengett, mintegy lámpás, ami eltévedt utazónak nyújtja hívogatóan a kiút reményét.

„Micsoda álom volt...” – dörzsölte meg fáradtan a homlokát.

Szemei akaratlanul szaladtak át a félhomályba meghúzódó szobán, de ha tudatosan akart volna szétnézni, valószínűleg nem teszi. A látvány nem ért annyit. Nyomasztóbb most, mint eddig bármikor.

A feje zúgott és majd' szétrobbant, de abban a pillanatban, ahogy a kakukkos óra kakukkja rikácsolva kezdte kiáltani, hogy mennyi az idő, mintha szekercével zúzták volna szét az ébredés utáni káoszt.

Villámgyorsan pattant ki az ágyból. Szélesebesen magára kapta a sapkáját, a csizmáját és a köpenyét. A teli zsákját bevágta a szánkóba és az ostorral a nyugtalan rénszarvasok közé csapott. Az állatok hosszan felbőgtek, mielőtt nekiiramodtak. Hegyeken, völgyeken át, erdők, mezők felett röpítették. Erejüket megfeszítve húzták őt, mert már ők is sejtették, ők már tudták...

A hámtól elszorított torkukból hörögve, zihálva kapkodtak levegőért, mikor megérkeztek az első címhez.

A Mikulás kiugrott a szánkóból, és egy szemvillanás alatt mászott le a kéményen. Kormos arca mögül mélyen ülő szemeivel tekintett körbe a csendes nappaliban. Egy fura érzés szállta meg, valami nyugtalanítani kezdte. Valami, amit nem tudott leírni, vagy szavakba formálni. Egy érzés, ami már álmában is kínozta, mintha egy monoton hang súgta volna csendesen, hogy mit tett...

Vigyázva, mégis sietve az ajándékokat gondosan a kandalló szélére tette, és már éppen elindult visszafelé, mikor furcsa nyikorgó léptek zaját hallotta meg a háta mögül. Megpördült. A meglepetéstől zavarodottan lépkedve, egy robotgyerek figyelte értetlenül a ténykedését. Fémesen csillogó szeme értetlenséggel párosuló kedvtelenséget árasztott.

- Te ki vagy? – kérdezte tőle a robot.

A Mikulás döbbenetben állt egy darabig, majd lekapta a fejről, és dühösen felkiáltva a földhöz vágta a sapkáját:

- Csessze meg, elaludtam!